

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות משנים קדמוניות
מרבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

המעשה עם הבחינות
בלשה"ק ובאידיש

מעשה י"ג

מ"שבעה בעטלערס" - "די זיבן בעטלערס" (4)

דער דריטער טאג - דער בעטלער דער פּבד פּה

די סיפורי מעשיות וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט זענען קודש קדשים, זיין כוונה איז געווען אונז צו אויפוועקן פון טיפן שלאף, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אז "די סיפורי מעשיות זענען מסוגל צו אויפוועקן פון שלאף.
דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אין יעדע ווארט פון די הייליגע מעשיות זענען באהאלטן סודות התורה,
און אפילו א פשוטער מענטש וואס וועט עס לערנען, קען ארויס נעמען פון דעם מוסר און התעוררות צו השם יתברך.

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה יג - מ'השבעה בעטליר'ס' שספרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

והיה כל אחד מתפאר בחכמתו.
ענה שם אחד ואמר: אני חכם יותר מכם, כי אני חכם כמו היום. ולא הבינו שם מה זה שאומר, שהוא חכם כמו היום. ואמר להם: כי כל החכמות שלהם יכולים לקבץ אותם, ולא יהיו מהם רק שעה אחת. אף על פי שכל חכמה וחכמה היא נלקחת מיום אחר, כפי הבריאה שהיה באותו היום. כי כל החכמות הנ"ל הם הרפכות. (ועל כן החכמה נלקחת מאותו היום שהיה בו אותו הבריאה שממנו הברכה) אף על פי כן יכולים על ידי חכמה לקבץ כל אלו החכמות בשעה אחת. אבל אני חכם כמו יום שלם. (כל זה התפאר אותו החכם האחרון הנ"ל)

עניתי ואמרתי אליו: (הינו זה הפכד פה הנ"ל אמר להחכם הנ"ל) כמו איזה יום? (הינו כמו איזה יום אתה חכם) ענה ואמר: (החכם הנ"ל) זה, (הינו זה הפכד פה) הוא חכם ממני. מאחר ששואל כמו איזה יום. אבל כמו איזה יום שתוצו, אני חכם.

ועתה יקשה. מפני מה זה ששואל כמו איזה יום, הוא חכם יותר ממנו, מאחר שהוא חכם כמו איזה יום שירצה. אף יש מעשה שלמה.

כי זה האיש חסד האמת הוא באמת איש גדול מאד. והוא (הינו זה הפכד פה) הולך ומקבץ כל החסדים של אמת, ומביא אותם אל זה האיש חסד האמת. ועקר התהווה הזמן (פי הזמן בעצמו הוא נברא) הוא על ידי החסדים של אמת. וזה הפכד פה הוא הולך ומקבץ כל החסדים של אמת, ומביא אותם אל זה האיש חסד האמת פנ"ל.

יש הר, ועל הדרך עומד אבן, ומן האבן יוצא מעין. וכל דבר יש לו לב. וגם העולם בכללו יש לו לב. וזה הלב של העולם הוא קומה שלמה, עם פנים וידיים ורגלים וכו'. אבל הצפרן של הרגל, של אותו הלב

ביום השלישי חזרו ונזפרו הזוג הזה. והיו בוכים ומתגעגעים: איך לוקחין בכאן את הפעטליר השלישי, שהיה כבד פה?

בתוך כך והנה הוא בא, ויאמר: הנני! ונפל עליהם, ונשק אותם. ואמר להם גם כן פנ"ל: בתחלה ברכתי אתכם שתהיו כמוני, עתה אני נותן לכם במתנה לדרשה שתהיו כמוני.

ואתם סבורים שאני כבד פה? אין אני כבד פה כלל, רק שהדבורים של העולם, שאינם שבחים להשם יתברך, אין בהם שלימות. (ועל כן הוא נראה ככבד פה. כי הוא ככבד פה מאלו הדבורים של העולם שאין בהם שלימות)

אבל באמת אין אני כבד פה כלל, אדרבא אני מליץ ודברן נפלא מאד. ואני יכול לדבר חידות ושירים (שקורין לידער) נפלאים, עד שאין נמצא שום נברא בעולם שלא ירצה לשמע אותי. ובאלו החידות והשירים שאני יודע, יש בהם כל החכמות.

ויש לי הסכמה על זה מאותו האיש גדול הנקרא "איש חסד האמת". (דער גרוסיר מאן דער אמתיר איש חסד. בזה הלשון ספר רבנו זכרוננו לברכה) ויש בזה מעשה שלמה.

כי פעם אחת ישבו כל החכמים, וכל אחד התפאר בחכמתו. זה היה מתפאר שהמציא בחכמתו עשית ברזל, וזה התפאר במין מתכות אחר, וזה היה מתפאר שהמציא בחכמתו עשית כסף שהוא חשוב ביותר, וזה התפאר שהמציא עשית זהב, וזה היה מתפאר שהמציא כלי מלחמה. וזה היה מתפאר שהוא יודע לעשות אלו המתכות, שלא מאלו הדברים שהם עושין מהם אלו המתכות. וזה היה מתפאר בחכמות אחרות. כי יש כמה דברים שהמציאו בעולם על ידי חכמות, כגון סאליטרע ופילויר וכיוצא בזה.

שֶׁל הָעוֹלָם, הוּא מְלַבֵּב (בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֵנוּ הָאָרֶץ יִקְרָה) יוֹתֵר מְלַבֵּב שֶׁל אַחֵר.

וְזֶה הָהָר עִם הָאָבֶן וְהַמַּעֲיָן הַנִּ"ל עוֹמֵד בְּקִצָּה אֶחָד שֶׁל הָעוֹלָם, וְזֶה הַלֵּב שֶׁל הָעוֹלָם עוֹמֵד בְּקִצָּה אַחֵר שֶׁל הָעוֹלָם. וְזֶה הַלֵּב הַנִּ"ל עוֹמֵד כְּנֶגֶד הַמַּעֲיָן הַנִּ"ל, וְכוּסֶף וּמִשְׁתוֹקֵק תָּמִיד מְאֹד מְאֹד לְבוֹא אֶל אוֹתוֹ הַמַּעֲיָן, בְּהִשְׁתוֹקֵקוֹת גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד. וְצוּעֵק מְאֹד לְבוֹא אֶל אוֹתוֹ הַמַּעֲיָן. וְגַם זֶה הַמַּעֲיָן מִשְׁתוֹקֵק אֵלָיו. וְזֶה הַלֵּב, יֵשׁ לוֹ שְׁתֵּי חֲלִישוֹת. אַחַת, כִּי הַחֲמָה רוֹדֶפֶת אוֹתוֹ וְשׁוֹרֶפֶת אוֹתוֹ, (מִחֲמַת שֶׁהוּא מִשְׁתוֹקֵק וְרוֹצֵה לִילָף וּלְהִתְקַרֵּב אֶל הַמַּעֲיָן)

וְחֲלִישוֹת הַשְּׁנִיָּה, יֵשׁ לוֹ לְהַלֵּב מִן גְּדֹל הַהִשְׁתוֹקֵקוֹת וְהַגְּעוּגוּעִים, שֶׁהוּא מִתְגַּעְגַּע וְכוּסֶף תָּמִיד וּמִשְׁתוֹקֵק מְאֹד, בְּכָלוֹת הַנֶּפֶשׁ, אֶל אוֹתוֹ הַמַּעֲיָן. וְצוּעֵק וְכוּ', כַּנִּ"ל.

כִּי הוּא עוֹמֵד תָּמִיד כְּנֶגֶד הַמַּעֲיָן הַנִּ"ל, וְצוּעֵק (נֶא גִיּוּוֹא לְד) וּמִשְׁתוֹקֵק אֵלָיו מְאֹד כַּנִּ"ל. וְכִשְׁצָרֶיךָ לְנוֹחַ קִצָּת, שְׁיִהְיֶה לוֹ אֲרִיכַת הָרוּחַ קִצָּת, (שְׁקוֹרִין אֶפְ סָא פִין) אֲזִי בָּא צָפוֹר גְּדוֹל וּפּוֹרֵשׁ כְּנַפְיוֹ עָלָיו, וּמִגֵּן עָלָיו מִן הַחֲמָה. וְאֲזִי יֵשׁ לוֹ נִיחָא קִצָּת. וְגַם אֲזִי, בְּשַׁעַת נִיחָא, הוּא מִסְתַּכֵּל גַּם־כֵּן כְּנֶגֶד הַמַּעֲיָן וּמִתְגַּעְגַּע אֵלָיו.

אֲךָ מֵאַחֵר שֶׁהוּא מִתְגַּעְגַּע אֵלָיו כְּלִכְפָּה, מִפְּנֵי מָה אֵינוֹ הוֹלֵךְ אֶל הַמַּעֲיָן? אֲךָ כְּשֶׁרוֹצֵה לִילָף וּלְהִתְקַרֵּב אֶל הָהָר, אֲזִי אֵינוֹ רוֹאֵה הַשְּׁפוּעַ, וְאֵינוֹ יְכוּל לְהִסְתַּכֵּל עַל הַמַּעֲיָן. וְאִם לֹא יִסְתַּכֵּל עַל הַמַּעֲיָן אֲזִי תִצָּא נֶפֶשׁוֹ, כִּי עֵקֶר חַיּוּתוֹ הוּא מִן הַמַּעֲיָן. וְכִשְׁעוֹמֵד כְּנֶגֶד הָהָר אֲזִי הוּא רוֹאֵה רֹאשׁ הַשְּׁפוּעַ שֶׁל הָהָר, שְׁשֵׁם עוֹמֵד הַמַּעֲיָן. אֲבָל תִּכְפֹּף כְּשִׁילָף וְיִתְקַרֵּב אֶל הָהָר, אֲזִי נֶעְלַם מֵעֵינָיו רֹאשׁ הַשְּׁפוּעַ, (וְזֶה מוּבָן בַּחוּשׁ) וְאֲזִי אֵינוֹ יְכוּל לְרֹאוֹת אֶת הַמַּעֲיָן, וְאֲזִי תִצָּא נֶפֶשׁוֹ, חֵס וְשָׁלוֹם.

וְכִשְׁזֶה הַלֵּב הָיָה מִסְתַּלֵּק, חֵס וְשָׁלוֹם, אֲזִי יִתְבַטֵּל כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ. כִּי הַלֵּב הוּא הַחַיּוּת שֶׁל כָּל הָדָבָר. וּבְיַדָּאֵי אֵין קִיּוּם בְּלֹא לֵב, וְעַל כֵּן אֵינוֹ יְכוּל לִילָף אֶל הַמַּעֲיָן. רַק עוֹמֵד כְּנֶגְדּוֹ, וּמִתְגַּעְגַּע וְצוּעֵק כַּנִּ"ל.

וְזֶה הַמַּעֲיָן אֵין לוֹ זְמַן, כִּי זֶה הַמַּעֲיָן אֵינוֹ בְּתוֹךְ הַזְּמַן כְּלָל. אֲךָ עֵקֶר הַזְּמַן שֶׁל הַמַּעֲיָן, הוּא רַק מָה שֶׁהַלֵּב נוֹתֵן לוֹ בְּמִתְנַה יוֹם אֶחָד. וְכִשְׁמַגִּיעַ הַיּוֹם לְהִיּוֹת נִגְמָר וְנִפְסָק, וְאֲזִי כְּשִׁיגְמַר הַיּוֹם לֹא יִהְיֶה זְמַן לְהַמַּעֲיָן וְיִסְתַּלֵּק, חֵס וְשָׁלוֹם, וְאֲזִי יִסְתַּלֵּק הַלֵּב, חֵס וְשָׁלוֹם, כַּנִּ"ל וְיִתְבַטֵּל כָּל הָעוֹלָם, חֵס וְשָׁלוֹם, כַּנִּ"ל.

וְאֲזִי, סְמוּךְ לְגַמְרַת הַיּוֹם, אֲזִי מִתְחִילִים לְטַל רְשׁוֹת זֶה מְזֶה (שְׁקוֹרִין גִּיזְעֵגִינִין) וּמִתְחִילִין לִזְמַר חִידוֹת וְשִׁירִים (שְׁקוֹרִין לִידְעַר) נִפְלְאִים זֶה לְזֶה. (בְּאֵהְבָה רַבָּה וְהִשְׁתוֹקֵקוֹת גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד).

וְזֶה הָאִישׁ חֹסֵד הָאֵמֶת הַנִּ"ל יֵשׁ לוֹ הַשְּׁגָחָה עַל זֶה. וְכִשְׁמַגִּיעַ הַיּוֹם בְּסוּפוֹ מִמֶּשׁ לְהִיּוֹת נִגְמָר וְנִפְסָק, אֲזִי זֶה הָאִישׁ חֹסֵד הָאֵמֶת הוּא נוֹתֵן בְּמִתְנַה יוֹם אֶחָד לְהַלֵּב הַנִּ"ל, וְהַלֵּב נוֹתֵן הַיּוֹם לְהַמַּעֲיָן. וְאֲזִי שׁוֹב יֵשׁ זְמַן לְהַמַּעֲיָן. וְכִשְׁזֶה הַיּוֹם הוֹלֵךְ מִמְּקוֹם שֶׁהוּא בָּא מִשָּׁם, אֲזִי הוּא הוֹלֵךְ גַּם־כֵּן בְּחִידוֹת וְשִׁירִים נִפְלְאִים מְאֹד. (שְׁיֵשׁ בְּהֵם כָּל הַחֲכָמוֹת) וְיֵשׁ שְׁנוּיִים בֵּין הַיָּמִים. כִּי יֵשׁ יוֹם אֶחָד בְּשָׁבוּעַ וַיּוֹם שְׁנִי וְכוּ'. וְכֵן יֵשׁ רֵאשִׁי חֲדָשִׁים וַיָּמִים טוֹבִים.

וְכָל הַזְּמַן שְׁיֵשׁ לְהָאִישׁ חֹסֵד שֶׁל אֵמֶת הַכָּל עַל יָדָי. (הֵינּוּ הַכְּבֵד פֶּה שְׁמִסְפֵּר כָּל זֶה) כִּי אֲנִי הוֹלֵךְ וּמְקַבֵּץ כָּל הַחֲסָדִים שֶׁל אֵמֶת, אֲשֶׁר מֵהֵם הַתְּהוּוֹת הַזְּמַן כַּנִּ"ל.

(וְעַל כֵּן הוּא חָכֵם יוֹתֵר אֶפְלוּ מִהַחֲכָם הַנִּ"ל, שֶׁהוּא חָכֵם כְּמוֹ אִיזָה יוֹם שְׁיִרְצָה. כִּי כָּל עֵקֶר הַזְּמַן וְהַיָּמִים, כָּלֵם נִתְהוּיִם עַל יָדוֹ, הֵינּוּ עַל יְדֵי הַכְּבֵד פֶּה, שֶׁהוּא מְקַבֵּץ הַחֲסָדִים שֶׁל אֵמֶת אֲשֶׁר מִשָּׁם הַזְּמַן, וּמִבִּיא אוֹתָם אֶל הָאִישׁ חֹסֵד הָאֵמֶת. וְהוּא נוֹתֵן יוֹם לְלֵב, וְהַלֵּב נוֹתֵן לְהַמַּעֲיָן, אֲשֶׁר עַל־יְדֵי זֶה נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם כְּלוֹ. נִמְצָא שְׁעֵקֶר הַתְּהוּוֹת הַזְּמַן עִם הַחִידוֹת וְשִׁירִים שְׁיֵשׁ בְּהֵם כָּל הַחֲכָמוֹת, הַכָּל עַל יְדֵי הַכְּבֵד פֶּה).

נִמְצָא שְׁיֵשׁ לִי הַסְּפָמָה מְזֶה הָאִישׁ חֹסֵד הָאֵמֶת שְׁאֲנִי יְכוּל לִזְמַר חִידוֹת וְשִׁירִים, שְׁיֵשׁ בְּהֵם כָּל הַחֲכָמוֹת. (כִּי כָּל הַזְּמַן עִם הַחִידוֹת וְהַשִּׁירִים נִתְהוּיִם עַל יָדוֹ כַּנִּ"ל), וְעַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לָכֵם בְּמִתְנַה גְּמוּרָה לְדַרְשָׁה שְׁתִּהְיוּ כְּמוֹנִי. וְנַעֲשֶׂה שָׁם שְׁמִחָה וְחִדּוּהַ גְּדוֹלָה מְאֹד. (הִילּוּא גִיטָאן)

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות מעשה י"ג (4) - מהשבעה בעטלירס

- ט. איזה חלישות יש ללב של העולם?
 החמה רודפת אותו ושורפת אותו
 חלישות מזה שהוא משתוקק ומתגעגע וכוסף בכלות הנפש אל אותו המעין, וצועק שתי התשובות נכונות
- י. מי מגין על הלב כשצריך לנוח קצת?
 צפור גדול שפורש כנפיו עליו
 נשר גדול שפורש כנפיו עליו
 העננים שפורשים עליו צל
- יא. מפני מה אינו הולך הלב אל המעין?
 כי זה רחוק ממנו מאוד
 כי בדרך הילוכו אינו רואה את המעין מחמת השיפוע ואז תצא נפשו שתי התשובות נכונות
- יב. מי נותן זמן למעיין?
 הלב נותן לו במתנה יום אחד
 החכם נותן לו יום אחד במתנה
 האבן נותן לו יום אחד במתנה
- יג. מה קורה סמוך לגמר היום בין המעיין ללב?
 מתחילין לומר חידות ושירים נפלאים זה לזה
 הולכים לנוח
 בוכים וצועקים
- יד. מי נותן ללב יום אחד במתנה בסוף היום?
 הבעטלער הכבד פה
 האיש חסד האמת
 החכם הנ"ל
- טו. מי נותן הזמן לאיש חסד האמת?
 החכם הנ"ל
 המעיין
 הבעטלער הכבד פה
- טז. מה אתה צומד בינתיים מהסיפור *Se יום הSeישי?*
 כמה צדוק החסדים האמיתיים שיהודי אשה
 להיכן אפשר להגיע מי יום את פיו

- א. מה היה הבעטלער שהיה כבד פה?
 מליץ ודברן נפלא מאוד
 חכם גדול ונפלא מאוד
 לא היה יכול לדבר כלל
- ב. ממי יש לו הסכמה על זה?
 מהנשר גדול
 מהמדינה של עשירות
 מהאיש חסד האמת
- ג. עם מה התפאר החכם הרביעי?
 שהמציא בחכמתו עשית כסף
 שהמציא בחכמתו עשית זהב
 שהמציא בחכמתו כלי מלחמה
- ד. עם מה התפאר החכם שהוא חכם יותר מכם?
 שהוא חכם כמו הלילה
 שהוא חכם כמו היום
 שהוא חכם כמו שעה אחת
- ה. בכמה זמן אפשר לקבץ את כל החכמות של שאר החכמים יחד?
 בשעה אחת
 ביום אחת
 בשבוע אחת
- ו. למי מביא הכבד פה את כל החסדים של אמת?
 אל החכם הנ"ל
 אל האיש חסד האמת
 אל הנשר הגדול
- ז. מהיכן יוצא המעיין?
 מן האבן שעומד על ההר
 מן האבן שעומד סמוך להר
 מעמקי האדמה
- ח. היכן עומד ההר עם האבן והמעין, והיכן עומד הלב של העולם?
 ההר עומד בקצה העולם והלב באמצעו
 הלב עומד בקצה העולם וההר באמצעו
 ההר עומד בקצה אחד של העולם, והלב עומד בקצה אחר של העולם

ונעשה שם שמחה וחדוה גדולה מאוד - בהצלחה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

- פרק ה -

דריטן טאג - דער בעטלער וואס שטאמלט

[אות א] דעם דריטן טאג, האבן זיך 'התן-פלה' ווידער דערמאנט - און האבן געוויינט און געבענקט: "זוי נעמט מען דא דעם דריטן בעטלער, וואס ער איז געווען א 'בבד-פה'" (דהיינו: ער האט געשטאמפלט מיט דעם מזל) [געשטאמקט - רעדט נישט קלאר]!

דערווייל! קומט ער אריין, און זאגט: "איך בין דא!" - און איז זיי ארוםגעפאלן! און האט זיי געקושט! - און ער האט זיי אויך אזוי געזאגט פנ"ל [ווי אויב דערמאנט]: "פריער האב איך איך געבענטשט, אז איר זאלט זיין אזוי-ווי איך! - היינט שענק איך איך דרשה געשאנק, אז איר זאלט זיין אזוי-ווי איך!"

איר מיינט איך בין א 'בבד-פה' [שטאמקער]! - איך בין גאר קיין 'בבד-פה' נישט! - גאר די דיבורים פון דער וועלט, וואס זיי זענען נישט קיין שבחים [לויב] צום איבערשטן, האבן קיין שלימות נישט!

(כלומר: דעריבער האט ער א פנים ווי א 'בבד-פה', וואס קען נישט רעדן - ווארן ער וויל גארנישט רעדן קיין שום ווארט פון דער וועלט, וואס ס'איז נישט קיין לויב צו השם-יתברך! - ווארן די רייד וואס [נענט] נישט קיין לויב צו השם-יתברך, האבן קיין שלימות נישט! - איבערדעם [צוליב דעם] שטאמפלט [שטאמקט] ער אין די רייד!)

אבער צום אמת, בין איך גאר קיין 'בבד-פה' [שטאמקער] נישט! - אדרבא! איך בין א 'מליץ' [פארטיידיגער], און א דברן, דהיינו: א רעדער, זייער א וואוילער [וואונדערליכער], וואס ס'איז א ווילד הידוש!

און איך קען רעדן 'חידות', און 'שירים', און 'לידער', וואס זיי זענען ווילדע הידושים! - וואס אז איך הייב אן צו רעדן מיינע 'חידות', מיט מיינע 'שירים', מיט מיינע 'לידער' - איז גארנישט פארהאנדן קיין שום גברא אין דער וועלט, וואס ער זאל מיך נישט וועלן הערן! (כלומר: ס'נישט דא קיין שום באשעפעניש אין דער וועלט, וואס ס'זאל נישט וועלן הערן זיינע 'שירים' וכו')! - און ס'איז אין זיי דא (דהיינו: אין די 'חידות' און אין די 'שירים' וואס ער זאגט), כלי-החכמות!"

"און איך האב א 'הספמה' דערויף, פון דעם 'גרויסן' מאן, וואס ער הייסט: "דער אמת'ר איש-חסד!"

[אות ב] ווארן אמאל זענען געזעצן אלע חכמים! און איטלעכער האט זיך בארימט מיט זיין חכמה!

איינער האט זיך בארימט: "ער האט ארויסגעבראכט [ארויסגעברענגט] מיט זיין 'חכמה' - 'אייזן'"! (דהיינו: דאס וואס מען זאל קענען מאכן 'אייזן' פון דער ערד, דאס האט ער ארויסגעבראכט אויף דער וועלט!).

און דער האט זיך בארימט: "ער האט ארויסגעבראכט - א אנדער מין 'מתכת'"! (דהיינו: א אנדער מין 'אייזנווארג', 'צין' אדער 'בליי' וכו')!

און דער האט זיך בארימט: "ער האט ארויסגעבראכט מיט זיין 'חכמה' - 'זילבער'"! - דאס איז שוין חשובער! (דהיינו: דאס וואס מ'קען מאכן זילבער, דאס האט ער ארויסגעבראכט)!

און דער האט זיך בארימט: "ער האט ארויסגעבראכט - מ'זאל קענען מאכן 'גאלד'"!

און דער האט זיך בארימט: "ער האט ארויסגעבראכט - 'בלי-מלחמה'"! (דהיינו: די 'בלים' וואס מ'האלט מיט זיי 'מלחמה', דהיינו 'ביקסן' און 'הורמאטעס' [פייער-ביקסן], און דעסגלייכן - די 'חכמה' צו מאכן די 'בלים', דאס האט ער ארויסגעבראכט)!

און דער האט זיך בארימט: "ער קען מאכן די 'אייזנווארג', נישט פון די זאכן, וואס זיי מאכן דערפון די 'אייזנווארג'"!

און דער האט זיך בארימט: "מיט אנדערע חכמות!" - ווארן ס'איז פארהאנדן פמה זאכן אויף דער וועלט, וואס מ'האט ארויסגעבראכט דורך 'חכמות' - דהיינו: 'סאליטערע' [אייזן מאטריאל], און 'פולווער' [באמבע מאטריאל], און דעסגלייכן!

האט זיך איטלעכער בארימט מיט זיין 'חכמה'!

*

האט זיך דארט איינער אנגערופן: "איך בין קלוגער פון אייך, ווארן איך בין קלוג ווי דער טאג!" - האט מען דארט נישט פארשטאנען וואס ער זאגט: "ער איז קלוג ווי דער טאג!"

האט ער זיך צו זיי אנגערופן: "ווארן אלע אייערע 'חכמות', קען מען זיי צום אויפנעמען [צוויפנעמען], וועט פון זיי מער נישט זיין, נאר איין 'שעה'! - כאטשע איטלעכע 'חכמה' נעמט זיך פון א אנדערן 'טאג',

וועדליג [לויט] די 'בריאָה' וואס ס'געווען אין איטלעכן
טאג - ווארן אלע 'הכמות' זענען זיך 'הרפבות'!

(דהיינו: מ'מישט צום אויף [צונויף] עטליכע זאכן אינאיינעם, און
דערפון מאכט מען די זאך! - איבערדעם [צוליב דעם] נעמט זיך
איטלעכע 'הכמה', פון דעם טאג, וואס אין דעם [נעמעם] טאג האט
גאט באשאפן די זאכן, וואס דערפון נעמט מען די 'מאטערעס'
[מאטריאלן], און מ'מישט אויס מיט 'הכמה', און מ'מאכט די זאך
וואס מ'זויל מאכן, זילבער, אדער 'קופער', און דעסטגלייכן)!

פונדעסטוועגן פארט! קען מען מיט 'הכמה', צום
אויפנעמען [צונויפנעמען] אלע אייערע 'הכמות'! וועט פון
זיי מער נישט זיין, נאר איין 'שעה'! - אבער איך בין
קלוג, ווי א גאנצער טאג!"! (אזוי האט זיך בארימט דער
'אונטערשטער-הכם' [געצטער-הכם] הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט])!

האב איך מיך אנגערופן צו אים (דהיינו דער 'פבד-פה', וואס
ער דערציילט דאס אלץ): "ווי וועלכער טאג?" (פלומר: ווי
וועלכער טאג ביזטו קלוג)?

האט ער זיך אנגערופן [דער אויבנדערמאנטער חכם]: "אט דער
איז קלוגער פון מיר! ווייל ער פרעגט 'ווי וועלכער
טאג'! - לושמיר [אבער] 'ווי וועלכער טאג' איר ווילט,
אזוי בין איך קלוג!"

לושמיר [נאר] פארוואס זע ווידער איז 'דער' [פבד-פה]
קלוגער? - ווייל ער האט געפרעגט 'ווי וועלכער טאג'?
- דער חכם איז זיך [נאך] אויך קלוג 'ווי וועלכן טאג' ער
וויל? - נאר ס'פארהאנדן א גאנצע מעשה!

[אות ג] "ווארן דער 'אמת' איש-הסד', איז זייער א
'גרויסער-מאן'! - און איך (דהיינו: דער 'פבד-פה', וואס ער
דערציילט דאס אלץ), גיי אום [ארום], און נעם צום אויף
[צונויף] אלע 'אמת'ע חסדים', און ברענג זיי צו דעם
'אמת'ן איש-הסד'!

און דער עיקר 'זמן' (דהיינו אז ס'זאל זיין א 'צייט'! ווארן די
'צייט' אליין, דהיינו אז ס'זאל זיין 'אָהר' און 'טעג' אויף דער וועלט,
דאס אליין האט זיך אויף השם-יתברך באשאפן)! - ווערט נאר
דורך 'אמת'ע חסדים'!

און איך גיי אום [ארום], און נעם צום אויף [צונויף] אלע
'אמת'ע חסדים', און ברענג זיי צו דעם 'אמת'ן איש-
הסד', וואס דערפון ווערט דער 'זמן'!

און ס'איז פארהאנדן א 'בארג'! - און אויף דעם 'בארג'
שטייט א 'שטיין'! - און פון דעם 'שטיין' גייט א
'קנואל'!

און איטלעכע זאך האט א 'הארץ'! - און די 'וועלט'
אינגאנצן [בגלגלות], האט אויך א 'הארץ'! - און דאס
'הארץ' פון דער 'וועלט', איז א גאנצע 'קומה', מיט א

'פנים', און מיט 'הענט', און 'פנים' וכו'! - לושמיר [אבער]
דער 'נאגל' פון דעם 'פוס', פון דעם 'הארץ' פון דער
וועלט, איז הארציגער, איידער [סער ווי] א אנדערענס
'הארץ'!

און דער 'בארג' מיט דעם 'קנואל', שטייט אין איין עק
פון דער וועלט! - און דאס 'הארץ' פון דער וועלט,
שטייט אין דעם אנדערן עק פון דער וועלט! - און דאס
'הארץ' שטייט אקעגן דעם 'קנואל', און גלוסט און
פענקט תמיד [שטענדיג] זייער, אז ס'זאל קומען צו דעם
'קנואל'!

און דאס פענקן און דאס גלוסטן, פון דעם 'הארץ' צו
דעם 'קנואל', איז גאר ווילד! - און ס'שרייט תמיד
[שטענדיג] דאס 'הארץ': "אז ס'זאל קומען צו דעם
'קנואל'!" - און דער 'קנואל', גלוסט צו דעם 'הארץ'
אויך!

און דאס 'הארץ', האט צוויי חלישות (דהיינו: צוויי
שלאפקייט [שוואכקייט])!

איינס: ווארן די 'זון' יאגט עס זייער, און ברענט עס (ווייל
ס'פענקט אלץ, און וויל קומען צום 'קנואל')!

און דאס אנדערע שלאפקייט [שוואכקייט] האט דאס
'הארץ': מחמת [צוליב] דעם פענקן און דאס גלוסטן,
וואס דאס 'הארץ' פענקט און גלוסט תמיד [שטענדיג], און
ס'גייט גאר אויס צו דעם 'קנואל', און ס'שרייט אלץ
ס'זאל קומען צו דעם 'קנואל' פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]! -
ווארן דאס 'הארץ', שטייט תמיד [שטענדיג] אקעגן דעם
'קנואל', און שרייט: "נא געוואלד!" און ס'פענקט אלץ
זייער זייער צו דעם 'קנואל' פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]!

לושמיר [נאר] אז דאס 'הארץ' באדארף זיך אביסל
אפרוען, אז ס'זאל זיך אפסאפן [אפכאפן] אביסל - אזוי
קומט א גרויסער פויגל, און פארשפרייט די פליגל אויף
אים, און פארשטעלט אים פון דער זון! - דעמאלט
רוהט זיך דאס 'הארץ' אפ אביסל!

און אפילו דעמאלט אז ס'רוהט זיך אפ - קוקט עס אויך
אקעגן דעם 'קנואל', און פענקט אלץ צום 'קנואל'!

לושמיר [נאר] אז ס'פענקט יא אזוי צום 'קנואל',
פארוואס גייט ער נישט צום 'קנואל'!

נאר וויבאלד דאס 'הארץ' וויל צוגיין נאנט צום 'בארג',
וואס אויבן איז דער 'קנואל' - אזוי זעהט ער שוין נישט
ארויס דעם 'שפיץ', קען ער נישט זעהן דעם 'קנואל'! -
און וויבאלד ער קוקט נישט אויף דעם 'קנואל', גייט ער
אויס! ווארן גאר זיין חיות פון דעם 'הארץ', איז נאר פון
דעם 'קנואל'!

און אז ער שטייט אקעגן 'פארג', זעהט ער [א] ארויס דעם 'שפיץ פארג' וואס דארט איז דער 'קנואל'! - אבער תיכף וויבאלד ער וויל צוגיין צום 'פארג', זעהט ער שוין נישט ארויס דעם 'שפיץ'! (ווארן אזוי איז זיך דער שטייגער ביי א הויכן 'פארג' - פון ווייטן [פונקטן ווייטן] אז מ'שטייט, זעהט מען ארויס דעם 'שפיץ' - און אז מ'גייט צו נאנט, זעהט מען שוין נישט ארויס דעם 'שפיץ'!) - קען ער שוין [דעמאלט] נישט קוקן אויף דעם קנואל! קען ער חס־ושלום אויסגיין!

און אז דאס 'הארץ' זאל חס־ושלום אויסגיין, וואלט גאר די וועלט חרוב געווארן! - ווארן דאס 'הארץ' איז זיך דאס חיות פון איטלעכער זאך - און ווי קען די וועלט א קיום האבן אן דעם 'הארץ'!?

איבערדעם [צוליב דעם], קען דאס 'הארץ' נישט צוגיין צו דעם 'קנואל'! - גאר ס'שטייט תמיד [שטענדיג] אקעגן דעם 'קנואל'! און ס'פענקט און ס'שרייט תמיד [שטענדיג], אז ס'זאל קומען צו דעם 'קנואל', פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]!

און דער 'קנואל', האט גאר קיין 'זמן' נישט! - ווארן דער 'קנואל' איז גארנישט אין 'זמן'! (כלומר: דער 'קנואל' האט קיין שום 'צייט' נישט! - דהיינו: ער האט נישט קיין שום 'טאג' און קיין שום 'צייט' אין דער וועלט! - ווארן ער איז גאר העכער, פון דער 'צייט' פון דער וועלט!)

לושמיר [אבער] וויאזוי קען דער 'קנואל' זיין אין דער וועלט?! - (ווארן אין דער וועלט, קען זיך [דאך] קיין זאך נישט זיין אן א 'צייט'?)!

לושמיר [נאר], גאר די 'צייט' פון דעם 'קנואל', איז גאר וואס דאס 'הארץ' שענקט דעם 'קנואל' א טאג במתנה! - און אז דער 'טאג' וויל זיך שוין אויסלאזן, און ווי דער 'טאג' וועט אוועקגיין, וועט זיך שוין דער 'קנואל' קיין 'זמן' נישט האבן - וועט דער 'קנואל' אוועקגיין פון דער וועלט - ווי דער 'קנואל' וועט נישט זיין, וועט זיך דאס 'הארץ' אויף אויסגיין חס־ושלום, וועט חס־ושלום גאר די וועלט בטל ווערן, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]!

אזוי ווי ס'קומט נאנט צום סוף טאג, אזוי הייבן זיי זיך אן צו געזעגענען, איינער מיט דעם אנדערן, דאס 'הארץ' מיט דעם 'קנואל'! - און זיי הייבן אן צו זאגן 'חידות', און 'שירים', און 'לידער', איינער צום אנדערן, זייער וואוילע [וואונדערליכע] 'חידות' און 'לידער', מיט גרויס ליבשאפט, און מיט גרויס פענקעכץ זייער, איינער צום אנדערן - דאס 'הארץ' צום 'קנואל'! און דער 'קנואל' צו דעם 'הארץ'!

[אות ד] און דער 'אמת' איש־חסד, האט דערויף השגחה, און ער היט דאס אפ! - און ווי ס'קומט דער

'טאג' גאר צום סוף, גאר ער זאל זיך אויסלאזן (וואס אט פאלד ווי דער 'טאג' וועט זיך אויסלאזן, און דער 'קנואל' וועט שוין קיין 'טאג' נישט האבן פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט], וועט ער אוועקגיין! - און אזוי וועט חס־ושלום דאס 'הארץ' אויף אויסגיין! - וועט חס־ושלום די גאנצע וועלט חרוב ווערן!) אזוי קומט אן דער 'אמת' איש־חסד, און שענקט א 'טאג' [פאר] דעם 'הארץ'! - און דאס 'הארץ' שענקט דעם 'טאג' [פאר] דעם 'קנואל'! - אזוי האט שוין ווידער דער 'קנואל' א 'זמן'! (דהיינו: דעם 'טאג'! - [דעריבער] קען שוין דער 'קנואל' ווידער א קיום האבן! - [דעריבער] קען שוין דאס 'הארץ' אויף א קיום האבן וכו')!

און אז דער 'טאג' קומט אן, פון וואנען ער קומט - אזוי גייט דער 'טאג' אויף, מיט 'חידות', און מיט וואוילע [וואונדערליכע] 'שירים', וואס אין זיי איז דא אלע 'חכמות'!

און ס'איז דא חילוקים צווישן די טעג! - ווארן ס'איז פארהאנדן 'זונטאג' און 'מאנטאג' וכו', און אזוי איז פארהאנדן 'ראשי־חודש' און 'מים־טובים'! (כלומר: וועדליג [לויט] דעם 'טאג', וואספארא 'טאג' ס'קומט - מיט אזוינע 'שירים' קומט ער אן!).

און גאר דער 'זמן', וואס דער 'אמת' איש־חסד האט, איז זיך אלץ דורך מיר! (דהיינו: דורך דעם 'כבד־פה', וואס ער דערציילט דאס אלץ!) - ווארן איך גיי זיך, און נעם צום אויף [צוגיין] אלע 'אמת' חסדים, וואס פון זיי ווערט גאר דער 'זמן' פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]!

(און איבערדעם [צוליב דעם] איז דער 'כבד־פה' קלוגער, אפילו פון דעם 'חכם' וואס ער האט זיך בארימט: "ער איז קלוג ווי וועלכער 'טאג' מ'וויל"! - ווארן גאר די 'צייט' מיט די 'טעג', ווערן זיך גאר דורך אים! - וואס די 'טעג' קומען אן מיט 'שירים' און 'חידות', וואס אין זיי איז אלע 'חכמות' וכו' פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]!)

[דאס הייסט: אז נישט גאר דער 'כבד־פה' איז אויף קלוג ווי וועלכע 'טאג' ער וויל - גאר גאר די 'צייט' מיט די 'טעג', ווערן זיך גאר דורך אים!]

[אות ה] נמצא [קומט אויס]: "האב איך זיך א הספמה, פון דעם 'אמת' איש־חסד, אז איך קען רעדן 'חידות' און 'שירים', וואס אין זיי איז אלע חכמות! (ווארן גאר די 'טעג', מיט די 'חידות', מיט די 'שירים', ווערן זיך גאר דורך אים, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט])! - היינט שענק איך אייך במתנה גמורה 'דרשה־געשאנק', אז איר זאלט זיין אזוי־ווי איך!"

איז דארט געווארן זייער א גרויסע שמחה! און א גרויסע חדוה! - און זיי האבן א הילוא געטאן [אויסגעפלאצט אין א שמחה]!

נאמען _____
 טעלפון _____
 שטאט _____

דעם רבינ'ס אעשיות

בחינה אויף ספורי מעשיות די דרייצנטע מעשה (4) - פון די זיבן בעטלירס

- ט. וועלכע חלישות האט די הארץ?**
- ווייל די זון יאגט איר זייער
 - וויל ס'בענקט און גלוסט און גייט אויס צום קוואל
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- י. ווער העלפט פאר די הארץ זיך צו אפרוען?**
- א גרויסע פייגל וואס שפרייט אויס די פליגען
 - א גרויסע אדלער וואס שפרייט אויס די פליגען
 - א גרויסע וואלקן וואס מאכט א גרויסע שאטן
- יא. פארוואס גייט נישט די הארץ צום קוואל?**
- ווייל ס'איז זייער זייער ווייט
 - וויל גייענדיג וועט ער אים נישט זעהן וועט ער אויסגיין
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- יב. ווער גיבט זמן פאר די קוואל?**
- די הארץ גיבט אים א טאג במתנה
 - דער חכם גיבט אים א טאג במתנה
 - די שטיין גיבט אים א טאג במתנה
- יג. וואס פאסירט צווישן די הארץ און דעם קוואל פאר די טאג גייט אוועק?**
- זיי זאגן חידות שירים און לידער איינער צום אנדערן
 - זיי טוען זיך אפרוען
 - זיי וויינען און שרייען
- יד. ווער גיבט פאר די הארץ א טאג במתנה?**
- דער בעטלער דער כבד פה
 - דער אמת'ר איש חסד
 - דער וואס איז קלוג ווי דער טאג
- טו. ווער גיבט די זמן פאר דער אמת'ר איש חסד?**
- דער וואס איז קלוג ווי דער טאג
 - די קוואל
 - דער בעטלער דער כבד פה
- טז. וואס לערנסטו זיך פון די מעשה פון דעם טאג?**
- וואס אמת'ר איש חסד פון א ליד קען אופטאן
 - וואס א טיפ פלאץ
 - וואס א שטיין וואס שטייט אויפן בארג

- א. וואס איז דער בעטלער דער כבד פה?**
- א מליץ און א ריידער וואס איז א ווילד חידוש
 - זייער א גרויסער חכם
 - אינער וואס קען נישט רעדן
- ב. פון וועמען האט ער א הסכמה?**
- פונעם גרויסן אדלער
 - פון די מדינה של עשירות
 - פון דער אמת'ר איש חסד
- ג. מיט וואס האט זיך בארימט דער פערטער חכם?**
- אז ער האט אויסגעטראפן וויאזוי מ'מאכט זילבער
 - אז ער האט אויסגעטראפן וויאזוי מ'מאכט גאלד
 - אז ער האט אויסגעטראפן וויאזוי מ'מאכט כלי מלחמה
- ד. מיט וואס בארימט זיך דער חכם וואס איז קלוגער פון זיי?**
- אז עראיז קלוג ווי דער נאכט
 - אז עראיז קלוג ווי דער טאג
 - אז עראיז קלוג ווי איין שעה
- ה. און וויפיל צייט קען מען צוזאם נעמען זייערע חכמות?**
- אין איין שעה
 - אין איין טאג
 - אין איין וואך
- ו. צו וועס ברענגט דער כבד פה די אמת'ע חסדים?**
- צו דער וואס איז קלוג ווי דער טאג
 - צו דעם אמת'ן איש חסד
 - צו דעם גרויסן אדלער
- ז. פון וואו גייט ארויס די קוואל?**
- פון א שטיין וואס שטייט אויפן בארג
 - פון א שטיין וואס שטייט נעבן בארג
 - פון א טיפע פלאץ
- ח. וואו שטייט די הארץ און ווי שטייט די קוואל?**
- די קוואל ביי די עק פון דער וועלט און דער הארץ אינמיטן פון דער וועלט
 - די הארץ ביי די עק פון דער וועלט און די קוואל אינמיטן פון דער וועלט
 - די קוואל ביי איין עק פון דער וועלט און דער הארץ ביי די אנדערע עק פון דער וועלט

איז געווארן דארט א גרויסע שמחה און א גרויסע חדוה און זיי האבן א הילוא געטון מיט פיל הצלחה

די סיפורי מעשיות וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט זענען קודש קדשים, זיין כוונה איז געווען אונז צו אויפוועקן פון טיפן שלאף, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אז "די סיפורי מעשיות זענען מסוגל צו אויפוועקן פון שלאף.

דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אין יעדע ווארט פון די הייליגע מעשיות זענען באהאלטן סודות התורה, און אפילו א פשוטער מענטש וואס וועט עס לערנען, קען ארויס נעמען פון דעם מוסר און התעוררות צו השם יתברך.